

ЦЕНА НА ВЪСТНИКА ТЪ:

3 1/2 двадесетани (вѣли меджидѣта) прѣдплатени за вѣкъдѣ.

Писма и дописки ще ся отира вътъ, освободени отъ разности, до Редакціята на Българска-та Пчела.

Стопностъ-та на вѣстникъ-тъ ще ся вѣнеса у Г. Ст. Георгиева, Кассиеръ.

Единъ листъ 1/2 Цвенецъ.

Редакторъ и поръчителъ: ИСНАСЪ ПОПЕСКУ.

ВЪСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКИ, ЛЮБОСЛОВЕНЪ И ТЪРГОВСКИ.

ИЗДАВА СЯ СЪКОИ ВТОРНИКЪ.

Ролжно-Българска Печатница на Х. Д. БАКЛИДОВА.

ПОДПИСКА-ТА СЯ ПРИМА:

Въ Браила у Г-да Т. Нико-
модуванъ
а по други-тъ градове у
Г-да позвати-тъ Настояте-
ли, кои-то отговарятъ за
вѣстника-тъ. За книжени
и овденедезни извѣстия не
ся плаща нищо.Други-тъ по 1 гр. мал-
кия-тъ редъ.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Спасене-то на Българи-тъ е да не приматъ точки-тъ кои-то фенерека-тъ патриаршия може да издаде ужъ за рѣше-
ние-то на черковия-тъ въ-просъ: тѣ трѣба да протесту-
ватъ еднотласно и съгласно да
молихъ Ц. Правителство да ги
избави за сѣкога отъ това
чуждо за тѣхъ духовенство.
Другояче, онзи кой-то не ся
отнесе тѣй ще има тѣжка от-
говорностъ прѣдъ Бога, прѣдъ
народа-тъ и прѣдъ съвѣсть-
тъ си.

Камъ вънкашни-тъ настоятели
и всячки родолъзиви спомоществова-
тели на Българска-та Пчела.

Три-тъ мѣсеца отъ втора-тъ годи-
на на Българска-та Пчела ся свѣр-
шихъ и започна отколъ второ-то три-
мѣсячие, а отийдѣ още не ни ся внесли
(или твърдѣ малко) годишно-то спо-
моществование. Сега дождами въ-
нужда да наумимъ на сички-тъ въ-
обще спомоществователи да сторикътъ
добрѣ и си заплати всякой на врѣмя
за да не ставатъ спажки въ издава-
ние-то на листъ-тъ.

А на оныя, кои-то още не си ся
исплатили ланско-то, не знаемеъ що да
кажемъ, като имъ ся писа и расправи
дваждъ и триждъ, кое-то и тѣ сами

знахъ. Дали не ще вы срамотно
отъ други-тъ близосѣдни намъ па-
роди, кои-то иматъ повече Вѣстни-
ци на языка-тъ си, и си заплащатъ
всякы на врѣмя, а ные съ 2-3 Вѣ-
стника да ся удумвами само съ това?

Като показвами такава студенина
както за всичко що е народно, тѣй
и камъ вѣстници-тъ си, то ще каже,
че никому не е свидно, ако прѣста-
не вѣстника, што ще помысли пѣкои
това е за насъ Българи-ты голъ-
мъ срамъ.

Тукашни-тъ акціонери, и настоя-
тели-ты на Бжл. Пч. можихъ, какъ
да е, да одържатъ до ний рѣдвно-
то издаждане на тоя листъ; нѣ ако
спомоществователи-ты стоятъ и отсе-
га се тѣй, страшно е, че тукашни-
тъ не ще можатъ да спомогнатъ за
да ся свѣрши година-та, а за по-па-
таткъ не знаемеъ камъ ще стане.
За това умоляватъ ся Г-да настояте-
ли-тъ повнѣ да ся погрижатъ за да
ся събере както, дѣто не ся испла-
тили отъ вѣтхо, тѣй и за тѣсгоди-
шно-то спомоществование, да прие-
матъ, колко-то по-скоро можатъ стой-
ностъ-та на Вѣстникъ-тъ и да ни я
внесатъ назабавно до тукашното пас-
тоятелство.

А оныя настоятели, прѣзъ кои-то
ся испраца вѣстника-тъ, по пѣкои
мѣста въ Турско, да ся погрижатъ за
рѣдвно-то испрацане на сички-тъ
вѣроеве, зашто-то ся научавами че отъ
много-мѣста спомоществователи-тъ ся
оплакатъ, че кѣсно приемали вѣстника,
та отъ това става спажка и махана да

ся събере спомоществование-то на врѣ-
мя, и мнозина не разатъ да заплащъ,
дѣто вѣстникъ-тъ имъ ся не испраца
рѣдвно.

Настоятели-тъ на Б. Пчела.

Браила, 27 Септември 1864.

ПОЛИТИЧ. ИЗГЛѢДЪ.

Французско-италийска-та конвенція
е коя-то днесъ занимава вѣстници и
политичи и прави първи-ты да пишатъ
различни тълкуванія върху й. Заслу-
жлив-ти вѣстници во Франция обпаро-
дватъ членове върху членове за да ра-
зясняватъ цѣль-тъ и значеніе-то на тоя
сѣюзъ между Франция и Италия. Вѣстни-
къ Pays, заслуживъ листъ на Фран-
цузско-то правителство ся изразива най-
чисто върху това. Той обявва формал-
но че папата не ще има никакво право
за да изиска покровителство-то на Фран-
ции, ако, чрѣзъ безумности-ты си и
чрѣзъ упорство-то си, си нанесете сво-
еядни опасности.—Щъ сто, при това,
члена-тъ на вѣстника-тъ за кого-то
говоримъ.

„Сега, какви ще бѣдѣтъ слѣдствія-та на
важния-тъ актъ кой-то докара днешно-то по-
ложене. Не можемъ да приедемъ че тѣ ще ся
противни на страни-ты кои-то ся ся обизали.
Тоя актъ ся е рѣшилъ съ искренность и ще
ся извърши съ окрөөенность. Защо отъ дру-
га страна да бѣде другоаче? Викторъ Ем-
мануилъ трѣба да е увѣденъ че като излѣзе, от-
носительно за римски-ты области и за свѣт-
ска-та власть, вѣтъ отъ точни-ты израженія
на Французско-Италийска-тъ сѣюзъ ще поддѣ-
не противъ севеси сички-ты католически сп-
ли въ Европа, и че, въ едно подобно обсто-
ятелство, Франция не може да му дойде на
помощъ.

„Отъ своя страна, папа-тъ ще разбере че
интереса-тъ на черква-та е да приеме откро-

венно съ вѣстникъ-то кое-то ще му ладе пра-
вителство-то на Императора-тъ, за да може
власть-та му да ся удържи въ Римъ незави-
симо, подкрѣпена въ сѣмъ-то врѣме отъ по-
четъ-тъ на народа-тъ, отъ собствени-та
подпорка кои-то ще намѣри въ състрадания-
та на католичество-то. Римско-то сѣдалище
знае че, споредъ прѣдѣла-тъ на конвенція-
тъ отъ 15 септември, то може да ся надѣ-
ва на Франция. Нѣ не знае оме че не ще и-
ма никакво право за да изиска покрови-
телството му ако, чрѣзъ прѣсѣжтати-тъ си
безумности и чрѣзъ нещастни упорства, си
произведемо самоволи опасности.

„Една послѣдняя дума. Нѣкои вѣстници ка-
зватъ че ако Франция излѣзе; изъ Римъ, Ав-
стрия ще излѣзе, повыкава отъ папа-тъ, и че
врата-тъ на тоя градъ затворени подиръ и-
злизаніе-то на французски-тъ войли ще ся
отворятъ пакъ изведнаждъ прѣдъ Австрий-
ски-тъ войски. Тия вѣстници ся забравили че
споредъ конвенція-та отъ 15 септември, не
трѣба и не може да има въ Римъ друга вол-
ска оевѣтъ римска, съставена негли отъ чу-
жди вещества, нѣ тя не ще познава другъ
прѣлорецъ отъ римски-тъ.

Увѣрявамъ че повинатъ на подни-
сване-то на французско-италийска-та
конвенція произвела въ Римъ живо впе-
чатление.

Официално-то съобщеніе на конвен-
ція-та на римски-тъ дворъ ся виждаше
несъмнително. Заслужив-ти парижки
вѣстници го бѣхъ извѣстили съ толко
увѣренность и съ толко еднотласіе, мно-
го отъ тѣхъ даже бѣхъ съдружили тая
повина съ тоя о подробности върху ви-
жданіе-то на Французскія-тъ посланни-
къ съ папа-тъ, що-то никакво проти-
ворѣчіе не ся виждаше възможно. Оба-
че единъ полу-официаленъ римски вѣ-
стникъ оивиява че нищо отъ сичко то-
ва не е истина; че конвенція-та не бы-
ла пристигнала въ Римъ и че Француз-
скія-тъ посланникъ не былъ ималъ ви-
жданіе съ папа-тъ.

Извѣстими че размирия-та кои-то бѣ-
хъ станали въ Туринъ по слѣдствіе на

ПОДЛИСТНИКЪ

НА

„Българска-та Пчела“

Накрамко

За състояние-то на Български-тъ
училища.

отъ

Р. Н. Блскова

Вмѣстопригговоръ

Стари-тъ хора, и сички-тъ мой врѣ-
сници, поминатъ какви бѣхъ едно врѣмя
наши-тъ училища въ Турско; всякой
отъ насъ знае какъ има около тридесетъ
годины откогато ся посвѣтихъ лѣкой
отъ наши-тъ съотечественници и зехъ
да потканятъ за подобро-то нарѣждане
на училища-та и пр

Наши-тъ стари, кои-то ся запомнили
сичко, твърдѣ добрѣ знахъ какъ е
было и това; нѣ, за злѣ честь, повече-
то отъ тѣхъ ся дошоу неучени на

читно; алакъ пѣкои ако и да ся ся
научили, оттукъ оттамъ да ся позани-
сватъ, пѣматъ обаче никакво любопыт-
ство да зематъ въ рѣжъ си книгъ и
да прочетатъ нѣщо, кое-то да ги у-
слади; и тѣй, токо речи, и тѣ ся една-
кво съ оныя кои-то не знахъ що е
буквы. Отгова нарѣдко, ся намира пѣкои
старѣ човѣкъ, кой-то да спомене за
училище и ученіе: на него ся струва,
че каквото е было прѣди 50-60 годи-
ны, се тѣй е и днесъ; тѣ не разбиратъ
отъ нищо и токо стуютъ та си хвалатъ
тѣхъ-то врѣмя и тѣхны-тъ млади годи-
ны, безъ да си наумятъ какво е было
тогава ученіе-то, или дргы-тъ работы.
Папѣтъ, дѣто хвалатъ, захващатъ да
си приказатъ тегло-то, що ся прѣка-
рали по размири-тъ години и въ дру-
гы негодни обстоятелства отъ лоши хо-
ра и всякакви прѣмѣхдія; а не смятатъ,
че то е бывало повече отъ глупостъ-
тъ и неученіе-то имъ.

Истинно е, че всѣко нѣщо е добро

на врѣмя-то си, и ако по е было прѣ-
дшно-то ученіе, не щеше да бѣде и
сегашно-то. Нѣ както за сички-тъ Бо-
жи и свѣтловы работы разумитъ хора
любопытствуватъ да научатъ какво е
що е станало съ тоя свѣтъ прѣди сто-
тины и хылады години, тѣй ся стун и
намъ да знаемеъ дѣ сѣмы были на прѣдъ
20—30 години и дѣ ся намирамы се-
га; та, като единъ пѣтникъ, да запо-
минимъ отъ сѣмы заминали и да прѣстѣ-
пимъ на прѣдъ.

За това азъ щъ ся подстрожъ малко
въ прѣдговора си за да прикажъ на
млади-тъ колко-то сѣмы запоминатъ отъ
дѣтнство-то си, като захванъ най на-
прѣдъ отъ себе си и гуджъ за примѣръ
моитъ животъ.

Незнамъ колкогодишенъ сѣмъ былъ ко-
га-то мя дадохъ да ся учъ читмо. нѣ
едважъ поминъ като ми думажъ: хайде
на попа, не бѣсней, че ще ти кажимъ
на Попа (*). И панетинъ учитель-тъ

(*) Отгова ся познава, че исперво ся у-
чили почтове, послѣ—даскал, а сега учителя.

беше единъ калугеръ, отче Костанди
кой-то учаше въ метоха, у единъ голъ-
мъ стахъ, дѣто ся собирахъ повече отъ
сто момчета.

Най-напрѣдъ имъ ся написваше Аз-
буки върху единъ дѣсчицъ, добрѣ остър-
ганъ и намазанъ съ воскъ; или пакъ
на бѣлжъ книгъ прѣгнати и приципила-
тъ съ единъ расцѣпенъ клѣкъ, да ся
държи за да ся не увальва книга-та.
Столоче-тъ бѣхъ нарѣдени околорѣсть
край стѣни тѣ на стахъ-тъ, а на срѣ-
ща, близо до врата-тъ, стубише единъ
голямъ посланъ столъ, върху кого-то
седѣше Даскалъ-тъ, и напѣтъ си по-
спиваше,

—Никого не щъ забораважъ дългия
прѣтъ, съ кого-то пишаше той отдале-
че псмири-тъ момчета; често тоя прѣ-
тъ достигаше и мене! Подъ голѣмыя
столъ всякога ся псмервахъ по 2-3 врѣ-
заницы прѣчки, съ кои-то Даскалъ-тъ
беше на хваланжъ, или на диво мага-

Французско-Италийска-та конвенция, утвърдила Диего извистават, че ако материална-та тишина да се е установила, евр. ако нѣмат вече бой и размирїя по улици-ты, духове-ты были въ голѣмо вѣдѣние и една манифестация се съставяла противъ конвенция-та отъ 15 септемврия. Приготвляло се да се подаде едно прошение на Камари-ты за подписание-то на кое то се избраха една особита комисія.

Напротивъ, едно голѣмо събрание въ Неаполѣ одобрило конвенция-та и протестувало противъ егонизма-та на турински-ты жигели. Въ сѣщо-то врѣме, това събрание отворило спомоществование за жертви-тъ кон-го паднали въ крвопротливни-ты борби кои-то бѣхъ станали въ Туринъ въ тоя случай. Въ това събрание, кое-то се вижда да е имало голѣма важность, правата на Италия върху Римъ и върху Венеція се потвърдили только високо и по жарко отъ сѣкога.

Съставеніе-то на ново-то италијско министерство не было още пълно. По слѣдствие на мянотип-ты кои-то то по-срѣща, отвареніе-то на парламента-тъ кое-то щѣло да стане въ начало-то на октомврия се отложило за по подиръ за 24 октомврия.

Нѣкои вѣстници бѣхъ извѣстили че Австрія щѣла да протестува противъ французско-италийска-та конвенция. Единъ Виенски вѣстникъ увѣрява че на Виена още не се прѣшло официално съобщеніе за распорѣдѣния-та на конвенция-та. Послѣ, было явно, че Австрія щѣла да се ограничи да увѣри за миролюбиви-ты си намѣренія, кои-то се виждатъ да се гуждатъ въ подозрѣніе отъ принасяніе то на Италијска-та столица.

Споредъ сѣщия-тъ вѣстникъ и лордъ Кларандонъ, кой-то се намиралъ во Виенна, съвѣтвалъ Австрійскія-тъ дворъ да държи тая политика. Тоя английски правителственъ мѣжъ обявилъ на г. де Рехберга, австрійски министъръ на иностранни-ты дѣла, че Австрія не може да се надѣва за никакво подкрѣпеніе отъ страна на Англия, ако се противеше на нова-та французско-италийска политика.

Отъ друга страна, други нѣмски вѣстници казватъ че Австрія нѣмала намѣреніе да прави никаква протестация противъ конвенция-та. Тѣ искатъ да кажатъ че щѣли наскоро да се отворятъ прѣ-

говори кои-то щѣли да иматъ за цѣль съзвоненіе-то за акта-тъ отъ 15 септемврия. И за това австрійскія-тъ посланици въ Парижъ трѣгнали отъ тоя градъ за Виенна за да земе наставленія относително за това.

Най послѣ немскія-тъ печатъ съгласно казва че конвенция-та отъ 15 септемврия можала да се прѣтѣкува различно и че на Австрія надлѣжало да се ползува отъ това.

Единъ виенски вѣстникъ уверява че лордъ Кларандонъ съвѣтвалъ виенскія-тъ дворъ да ускорява вървежа-та на конференция-та за дански-ты работи. Той прилагаше че комисія-та, коя-то се опрѣдѣлила отъ конференция-та за да назначи нови-ты граници между Шлесия и Ютландія свършила работа-та си и не оставало друго освенъ да жреби проекта-тъ. Той патаква на Пруссія че искала да се забави това жребеніе като оставяла пълномощника-тъ си безъ наставленія.

Пруссія-ты се наставляли въ княжествата като че смѣтали да стоѣтъ много врѣме тамо. Князь Фредерикъ-Кароль щѣлъ да иди на сѣверъ за да поеме командуване-то на войска-та. Една пруска ескадра щѣла да зимува въ Фаенсбургско-то пристанище.

Расхвърлени-ти Дългове.

Гайда-та и Свѣтликъ-та обидо-двахъ споредъ грѣцкія-тъ вѣстникъ Армонія слѣдующа-та новина.

“Най послѣ, важнѣ-та въпросъ за дългове-ты на община-та (то живѣе) си рѣши. Честно-то правителство, кѣто прѣдложило-то да се разхвърлятъ тѣ дългове на сички-ты подъ вселенскія-тъ прѣстолъ християни отъ кои-то сѣкой да плаща по 6 гр., издаде потрѣбни-ты заповѣди до управители-ты, за да се споразумѣятъ съ първенци-ты и се събератъ пари-ты; заповѣди-ти (емирнамега-та) си испроводихъ уже въ патриаршія-та.”

Гайда-та, като съобщава на читатели-ты си тая радостна за фанариоти-ты новина съдружава и съ нѣколко разсѣждения, кога-то Свѣтликъ-та се задоволя само да остави на читатели-ты си сами да разсѣждатъ върху този въпросъ защо, нѣй избѣгващи прилага той, отъ сѣкакви разсѣждения за него.”

Кой е тоя въпросъ кой-то только у-

плаща вѣстника-та на прѣдставители-ты, що-то да го принуждава да плати, а да остави на разумности-та на читатели-тъ си да правятъ разсѣждѣнія какви-то щѣтъ? Истина ако Свѣтликъ-кактъ бѣше надникналъ по внимателно върху важность-та на тоя въпросъ, той не би го змалъ съ только легкостъ и не би го заминувалъ тѣй лесно и не би го оставилъ въ едно высше положеніе.

Дѣйствително, тоя въпросъ е въпросъ за исплащаніе на дългове-ты на фенерска-та патриаршія. Тя има огроми дългове; нѣ има только доходи, не само за да ги исплати, нѣ още и да промысли за обдѣржаніе-то на много работи. Доходи-ты ѳ отъ България се прѣкъснахъ, златнѣти извори въ Влашко прѣкъснахъ, много доходи кои-то получаваше отъ еднородци-ты си ѳ се откъснахъ, до только, що-то тя се принуди да прибѣгне на спомоществованіе за да може да поддържи едно училище кое-то тя покровителствуваше.

Освѣтъ материални-ты нужди кои-то ѳ се налагатъ отъ неисплащаніе-то на тѣ дългове и отъ прѣсичаніе-то на доходи-ты ѳ, тя има да сграда още и отъ морална болестъ. Отъ една страна доходи-та ѳма, отъ друга, Българи-ти, едни отъ богати-ты ѳ стада, отказва се да ѳ припознава и това положеніе трае уже четири години. Нѣ това положеніе има това скърбно за нея, що-то тя стои въ колебаніе и не може положително да знае да ли нѣкога ще ѳ дозволѣтъ обстоителства-та да владѣе изново Българи-ты.

До сега, тя направи сички-ты възможни постѣпки за да може да сполучи това, гуди сички-ты си старанія, прибѣгна на сички-ты срѣдства за кой-то ѳ идеше отъ рѣжки; нѣ тя колко-то упорство показваше, только по голѣмо упорство, только крайна невъзможность посрѣщаше.

А при това, спротивъ сичко кое-то правеше, дългове-ти ѳ се стояхъ не исплатени, Българи-ти се оставахъ неподчинени, доходи-ти ѳ прѣкъснати, властъ-та ѳ се непризната.

Тогава, въ такова критическо положеніе, въ таково гѣжко състояніе на работи-ты какво да се прави, какво трѣбаше да се прави. Единъ софизмъ можеше да спаси патриаршія-та и тоя софизмъ, като се гуди въ дѣйствиѣ и както сполучи, ще доведе и други слѣдствия, кои-то ще се още по ползовити.

Българи-ти непрѣстанно и постоянно вѣкатъ че не припознаватъ фенерска-та патриаршія и че не ще ѳ припознаватъ нѣкога. Намѣсто да ги прѣсильмъ да ѳ припознаватъ, казала си е фенерска-та патриаршія, нека ги накараме да плащатъ, негли то ще произведе първо-то.

И наистина, такова едно разсѣженіе е прѣдстояло въ рѣшеніе-то на фенерска-та патриаршія за да расхвърли дългове-ты си върху стадо-то си. Защо-то като поразмыслимъ малко по по-дробно и по внимателно върху тоя въпросъ за дългове-ты, ще намѣримъ че ако сполучваніе-то за исплащаніе-то на тѣ дългове е смъртъ и убійство за Българи-ты, го е животъ и благополучіе за фенерска-та патриаршія. Като Българи-ти влагонизволѣтъ да ѳ дадатъ и да ѳ даватъ пари, не, малко ѳ е грыжа че не ѳ припознавали или че се бавѣтъ да ѳ припознаватъ. Дългове-ти неплатени, доходи-ти доведени малко по малко на първо-то имъ състояніе, срѣдства-та се уголѣмняватъ, и на едно со срѣдства-та, припознаваніе-то дожда като отъ само себе си.

За това, наши-ти съгосударственици не само не трѣба да прѣемѣтъ тая нова наредба коя-то фенерска-та патриаршія, гужда за исплащаніе-то на данци-ты си нѣ още и да ѳ отхвърлятъ въ начало-то ѳ. Тѣ иматъ много причини за да направятъ това. Отъ една страна, фенерска-та патриаршія като показва че има дългове, не показва какво се станали, по слѣдствие на какви разности сѣ си натруцали; отъ друга страна, ако и да бѣше показала това нѣщо, то е явно и очевидно че народа-тъ ни не е участвувалъ въ харченіе-то на тѣ количества, кои-то сѣ съставили тѣ дългове, и освѣтъ това, отколѣ врѣме още тоя се е отказалъ отъ сѣкакво сношеніе съ фенерска-та патриаршія. За туй, догдѣ-то народа-тъ ни не види щастіе то си утвърдено и осигорено за напредъ не може да прѣеме една мѣрка только вредителна за него и въ сѣщо-то врѣме только убійствена за интереси-ты му.

Споредъ грѣцкія-тъ вѣстникъ, кой-то биародва новина-та за расхвърленіе-то на патриаршески-ты дългове, на сѣкой християнинъ се падало да плаща по 6 гр. Сѣкой знае че тѣ дългове възлизатъ, споредъ официални-ты изчисления на сѣсеніи-тъ съвѣтъ, на едно количество отъ 12 милиона гроша. Видо-

ре, т. е. качваше се едно момче върху гърба на друго по-яко момче, кое-то му улавяше рацѣ-тъ прѣвъ рамената си; прѣжкы-тъ плонѣхъ веке додѣто му насинѣй дурника-тъ; ако ли пакъ захване да рига съ крака, та да не може Даскаль-тъ да слага прѣжкы-тъ беспрѣпаственно, тогава го свалише долу и, като му сѣднеше единъ на врата други на крака-та, тогава бѣише-то стаяше по-страшно, и дотолкова, що-то до единъ си расстрепервахъ отъ страха.

Лятно врѣмѣ по пладнѣ, ученици-тъ щѣтъ не щѣтъ. трѣбваше да спѣтъ въ трѣ въ училищни-тъ стѣнѣ; а кое-то се мѣрда и незаспива, туряхъ му на клепача едно камаче за да не смѣ погледна, нѣ да си спуска очи-тъ; или го исиривахъ да стои на единъ кракъ, додѣто спѣтъ други-тъ. Такава и други много наказанія се налагахъ на горкы-тъ дѣцѣта, кои кога чонѣхъ пмя-то Даскаль, или да имъ рече нѣкой Пѣпъ-тъ иде, бѣгахъ като отъ мечка и

се заирахъ въ мѣшиѣ дупкѣ.

При сички-тъ тѣя мѣжки, и страхове какво научахъ дѣца-та за 7-8 години? Едвамъ да си запишѣтъ криво лѣво нѣмѣ то и да знаѣтъ ракамъ до хыядо!

Най първи-тъ калѣби се четяхъ оныя кои-то знаяхъ да канерхвать. Дѣтѣ кои-тъ нѣхъ, по желаніе-то на бащи-тъ, да се учатъ само писмо, не земахъ вече никаквѣ книги въ рѣцѣ си. нѣ се ужъ пишѣхъ; тѣ се зовяхъ писачи, и не се събирахъ съ други-тъ момчѣта, нѣ стояхъ повѣтъ и писвахъ подъ стрѣхы-тъ: послѣ тѣ бѣхъ като волници, да правятъ що-то щѣтъ.—Писаніе-то имъ бѣше повече-то върху кокалъ, отъ голѣмѣ плѣшка, а нарядко се виждаше да пишѣтъ на книгѣ.

Напѣтъ Даскаль-тъ ни завиждаше по рѣжъ-та, отдѣто сички-тъ доносѣхъ на главѣ си по единъ камакъ, или колко-о можеше да носи всякой. Помнѣ че имаше въ метохъ на сѣдѣ двора една могъла камѣне, и какво ги правяхъ не

можѣ обади сега.

Като излѣзеше нѣкое момче изъ училище-то, той чѣсъ го давахъ на запая-тъ дѣто нито книгѣ нито перо можаше вече да земе въ рѣжъ си; и тѣй си отсѣяше като да не е ходило съвѣтъ въ училище, и като че не е похваляло книгѣ и перо; защо-то нито родители-тъ помислювахъ, че тѣхны-тъ дѣца се изгубили толкѣ врѣмѣ да научатъ ужъ писмо.

Това направи и мой баща; той бѣше овушаръ (папукѣй)токо като ма зе отъ училището, тури ми при себеси да учѣмъ тоя запаятъ. Нѣ той (Богъ да го прости!) не бѣше като други бащи да ми не пригледва, и да ми остави да ходѣмъ по волѣ-тъ си. Самъ си бѣше неучейтъ, и незнаеше нито букы нѣкога му прочитахъ други, твърдѣ обѣщаше да слуша. За това той ми не оставише додѣто му непочетяхъ нѣщо, и кога му се научеше, земи Свѣтчето, ми думаше, да видимъ кога е еди кой празникъ, или кога ще заговѣмъ и отговѣмъ.

—И да искаше да му почетѣ нѣщо отъ другѣ книгѣ, обаче що да стори како нѣмаше други книги.

Когато бѣхъ навѣзраст около 15 год. излязохъ за първъ пѣтъ днѣ нови книжки *Вѣтъхъ и новы завѣтъ*, печатани на прѣсѣго—Български. Баща ми незнаѣ отдѣ е намѣрилъ тѣхъ книжки и гоко видѣхъ единъ денъ да ми носи: чѣ-ти тука да видимъ що казва, рече ми той Докѣтъ кнѣти-тъ бѣхъ новѣчки, азъ имъ се порадвахъ кое на пѣстры-тъ корѣчки, кое на заграденѣ-тъ съ прѣчицы листовѣ нѣ силѣніе на баща ми, да ги прочитахъ вечеръ-сутрѣна, направи ми да намразѣхъ гыя книги и да мѣсѣхъ да ги махѣмъ та да се не видѣтъ прѣдъ очѣтъ на баща ми.

Това додѣто азъ прѣсматахъ ето го слѣдъ нѣкой денъ че ми носи други нови книги! Разгъртахъ едикѣмъ и що да видѣхъ? испрѣчи се напредъ ми еднаго лѣмарѣжа; исписана върху единъ листъ и видѣхъ ѳ като да сочи камъ мене да ми удари идѣмъ плѣсницѣ! [слѣдѣмъ]

ся, прочее, че, споредъ смѣтаніе-то на фенерска-тъ патриаршія, сички ти христіани кои-то сж подъ нея сж два милиона. Това смѣтаніе трѣба да е погрѣшено или нарочно гудено за да произведе размѣнато-то по много количество за каса-тъ на кино-то; зашто-то, кой може си помисли и кой може повърва че народи-ти, кои-то припознаватъ фенеръ, сж два милиона. Или фенерска-тъ патриаршія смѣта да расхвърля тѣя дългове само на главни-ты на Българити, като счита два милиона онія кои-то сж на възраст да плащатъ данъкъ.

Безъ смѣтаніе, това трѣба да е тѣй и фенерска-тъ патриаршія трѣба да ся надѣва само отъ Българити да съберопова кое-то е потребно за исплащаніе-то на дългове-ти й.

Нѣ тогава, остава още единъ въпросъ, още една мѣнотія ся прѣдставя. Много вѣрно, че тѣ ще откажатъ да изпълнятъ това нейно намѣреніе, зашто-то тѣ още отъ много вѣре насамъ я не припознаватъ и зашто-то тѣ нито сж знаели отъ какво сж ся натрупали тѣя дългове, нито искатъ да знайтъ, нито пакъ ся зимали участіе въ това.

Въ 24-тъ си брой *Свѣтъника-тъ* посвѣтѣва единъ дълъгъ членъ, за български-те вѣстници. Въ тоя членъ, отъ други-те вѣстници *Българска-тъ Пчела* захваща най много мѣсто. Органа-тъ на прѣдставители-тъ, въ тоя случай видѣлъ за добро да ся занимае по много съ нашия-тъ листъ за да извади по наивъ онова кое-то той нарича противорѣчія-та на *Българска-тъ Пчела*.

Далечъ отъ да показвами негодованиекъмъ органа-тъ на прѣдставители-ты, ний намирами въ мысль-тъ съ коя-то той е изработилъ тоя членъ едно доказателство повече за онова кое-то сми казвали до сега относително за черковния-тъ въпросъ и за онія кои-то той нарича народни дѣйци. какъ-то и едно потвърденіе за безпокойствія-та кои-то произвождатъ въ Цариградъ пчелини-ти новини.

Едно нѣщо още кое-то забѣлѣжавамъ въ казанія-та на *Свѣтъника-тъ* е че той ся сили да извади само на явѣ противорѣчія-та ни а никакъ да потвърди или да опровергае онова кое-то сми казвали.

Наистина мысль-тъ кое-то е прѣобладала у *Свѣтъника-тъ*, като описалъ най много относително за *Пчела-тъ* имала е двѣ посоки. Едно, какъ-то и той самъ го казва — за да посочи безразсѣдностъ-тъ на статіи-ты и легкомысліе-то на съчинители-тъ й и друго за да оправдае прѣдъ очі-тъ на народа-тъ дѣла-та на онія кои-то го покровителствуватъ и кои-то той защищава. Цѣль-тъ е била та и прѣдъ очі-тъ на цариградскія-тъ ни събратъ тѣ ся вижда постигната, нѣ прѣдъ очі-тъ на други-ты тѣ е несполучена. Свѣтъника-тъ искалъ друго да произведе, а то произлязло друго и ето какъ.

Може за малко да ся даде на *Свѣтъника-тъ* право за казанія-та му оносително за пчелини-ты противорѣчія, нѣ това право не доказва нищо друго освѣтъ, какъ-то казахми по горѣ, да потвърди онова кое-то сми казали за черковния-тъ въпросъ и за народни-ты дѣйци. Нашия-тъ вѣстникъ отдава твърдѣ голѣма важностъ на черковния-тъ въпросъ и ся интересува крайно отъ благоприятно-то му за народа-тъ рѣшеніе. Споредъ това, той, какъ-то и другъ вѣстникъ бы направилъ

въ такава положеніе, той нѣма нищо друго прѣдъ очі и нищо повече на сърдце, освѣтъ да слѣдва съ вниманіе и да съобщава подробно на народа-тъ сички-ты случаи кои-то ставатъ относително за това какъ-то и сички-ты обстоятелства въ кои-то тоя въпросъ ся намира. Напрѣдка-тъ му докарва радостъ на листъ-тъ ни, мѣнотіи-ты, прѣпжствія-та кои-то произлизатъ докарватъ му грижи. Нѣ сѣкога, зло или добро было положеніе-то на черковния-тъ въпросъ, смѣтали сми за свята длъжностъ да го съобщавами на народа-тъ.

Индѣ, едно нѣщо кое-то е изложено да посрѣща безчисленни мѣнотіи и прѣпятствія, кое-то е обградено отъ интриги и кое-то още, при сичко това, има да страдае отъ неспособностъ-тъ на водачи-ты си, трѣба да прѣдставлява сички-ты възможни промѣненія, трѣба да мпиува прѣзъ сички-ты фази на свѣтскити работи.

Това тѣй положено, и кое-то е цѣла-тъ истина, може ли ся каза че *Пчела-тъ* е въ нѣщо крива за противорѣчии-ты новини и извѣстія кои-то й отдава *Свѣтъника-тъ*, може ли ся каза че тѣ е виновата за грѣшки-ты и за заблужденія-та на други-ты, кога-то извора-тъ на противорѣчія-та е у самия-тъ въпросъ, у сами-ты прѣдставители, у сами-ты начална на прѣдставители-ты. Нека тѣй поправжтъ начала-та си, нека ги направжтъ съобразни съ духъ-тъ и съ интереси-ты на народа-тъ, нека направжтъ тѣй що-то дѣла-та имъ да не прѣдставляватъ безкрайни противорѣчія, и тогава, какъ-то ний тѣй и други-ты вѣстници могатъ да даватъ на читатели-ты си извѣстія безъ противорѣчія и ще бждѣтъ въ състояние да не поддигатъ толко злѣчка-тъ на прѣдставителскія-тъ органъ.

Отъ това произлиза че *Свѣтъника-тъ* като изважда на явѣ онова кое-то той нарича противорѣчія-та на *Пчела-тъ*, изважда на явѣ и потвърждава противорѣчія-та на онія кои-то ся мѣчи да оправдава и да прѣдставлява като невинни.

Въ сжщія-тъ си членъ, като говори толко много за *Пчела-тъ* а твърдѣ малко за други-ты български вѣстници, органа-тъ на прѣдставители-ты й натяква за гдѣ-то тѣ, „въ продълженіе на сичко-то си сжществуваніе“, ся занимавала само „съ въпроса-тъ, съ прѣдставители-ты и съ цариградски-ты първенци тѣй що-то, ако да четеше *Българска-тъ Пчела* единъ чужденецъ и виждаше, че тѣ се върхъ единъ прѣдметъ говори, той щеше прѣдположи, че съчинители-ты имъ този листъ ся изучили главни-ты си прѣдметъ основателно и въ сички-ты му подробности, и че тѣ сж сѣкога въ теченіе-то на работи-ты за кои-то пишѣтъ.

Това говореніе отъ страна на *Свѣтъника-тъ* показва че той ся чуди за гдѣ-то вѣстника-тъ ни ся е ограничилъ най много въ черковния-тъ въпросъ. Нѣ струва ни ся че това негово чуденіе трѣба да прѣстане като му кажемъ онова кое-то негли може да знае, като му кажемъ, че днесъ най важно-то за Българити е тоя въпросъ и че за напрѣдъ въ рѣшеніе-то на тоя въпросъ състои живот-тъ и благодѣйствіе-то на Българити. Той е извора-тъ на сички-ты други работи отъ кои-то народа-тъ ни има нужда, отъ благоприятно-то му рѣшеніе ще произлѣзжтъ за насъ безбройни-ты ползи кои-то очаквами. Безъ това рѣшеніе никакво полезно установеніе е възможно въ отечество-то ни.

Ето зашто, ний непрѣстанно говоримъ на тоя въпросъ.

Още прѣди вѣре извѣстили бѣхми на читатели-ти си съ съотечественици-ти въ Пловещъ имали намѣреніе да основжтъ едно българско училище. Тогава ний изразихми надежди за сбжжданіе-то на това намѣреніе и насърчихми Пловещански-ты Бълари въ нѣжн-тъ въ кого то сж влѣзли.

Днесъ сми щастливи да научимъ че наши-ты надѣжди сисъсплннли и намѣреніе-то на еднороди-ты ни въ Пловещъ начало да сж плага въ дѣйствіе. Наистина, пѣтници к-то дойдохъ отъ тоя градъ ни расказахъ че тамо сж починало уже да сж пола първатж основана на това училище. Като не ще има други срѣдства съ к-то да сж поддържж то, съставили сж помоществованія и доста много отъ Бълари-ты подписади една годишна помощ. Освѣтъ това, направилъ ся и ся подпнло едно прошеніе до Правителство то и Н. С. К. Княза-тъ, за да искатъ дозволеніе за отвареніе-то на това училище.

Ний сж срадвами на тѣя радолюбиви расположенія и народни чувства на съотечественици-ты ни. Пловещъ и имъ желаемъ благоприятно одствіе отъ прѣдпріятіе -то кое то сначнали. Желамъ имъ съгласіе и птоянство и ся радовами за гдѣ-то ся ознади и ся зѣли на сърдце нужда-тъ коя-то имахъ отъ едно учебно заведеніе и коя-то, отъ друга страна твър много ся осыщае.

Като ни ся прѣдстѣ случай да говоримъ за основаніе-та на едно българско училище въ Пловещъ, ний ще съобщимъ и свѣдѣнія кои-со прѣхми за едно друго кое-то сж уже основано и кое-то е въ пълнодѣйствіе. Искамъ да говоримъ за Бъларко-то училище въ Гюргево, основано ова лѣто. Ний сж удоволствіе ся учимъ че Ч. Правителство на Н. С. К. а-тъ прѣло благосклонно прошіе-тъ на Гюргевски-ты ни съотечественици съ кое-то искали да имъ ся доvoli да иматъ училище. Дозволеніе-то му и по твърденіе-то му уже излз. Училище-то ся наредило и ся гдѣло на управленіе-то на Г. Касаба, кой то е сѣдвалъ учебни-тъ скръсь въ нѣмско. Ученици-ты на число 70 не были само Българчета, имало и много Румънчета.

Нека сж надѣвамъ видѣти за напрѣдъ успѣхи и да идѣ тоя училище да върви успѣшна безпрѣпятственнн въ тоя отъ сѣга благоприятенъ пѣтъ.

Нужда-та кожо и маме за построеніе едно централно училищъ отечество-то ни, олъма.

(Продълженіе отъ б 16).

Единъ чясъ далеко въ Ловичъ има разваленъ отъ старо не мѣнастѣръ, кого-то Ловчане-ти се ся ще да го направжтъ, нѣ ми е изъ чудно какъ не можѣхъ до сега да зчнжтъ. Знажъ сички-ти сж готови пожертвувжтъ доводно отъ имотъ само да са подигне тоя божественидомъ! Сега, тѣзъ денѣ бѣше дошелъ кой си Х. Пенчо Драновчянинъ, зар-то казвжтъ, чи былъ много богатъ искалъ отъ,

граждане-ты това мѣсто да съгради мѣнастѣръ-тъ самъ. Гласово върху това днесъ много и разни ся слышатъ изъ Града-тъ. Едини говорятъ тѣй, други пакъ. Едини казвжтъ той има намѣреніе да го съгради за да печели отъ него; други казвжтъ, чи желе да го направѣ за душеспасеніе-то си. И владыката се, гледамъ, ся труди около това, нѣ не можъ да знажъ съ каква цѣль. Едини казвжтъ, чи той му ся щѣло да възвѣрне работѣ-тъ, та да го почне посылъ той съ граждани-ты да прави. Тука има голѣма политика да ся върти, нѣ да видимъ кждѣ и какъ ще жъ искаржтъ наши-ти высокоумни Ловчане! Споредъ както усѣщамъ азъ работѣ-тъ, Иларионова-та цѣль е, да почне тоя мѣнастѣръ той съ граждани-ты да го прави, за да може покрай него да си извади пары-ты отъ онія мѣста, кои-то му не сж дали. Зашто-то той знае, чи Българити сж побожни хора, и давжтъ за такава нѣщо съ отворенъ рѣжж.

Колко-то за Х. Пенча, ако бы да е истинно нѣгово-то намѣреніе, т. е. той самъ съ свое иждивеніе да желе да съгради тоя мѣнастѣръ, чудно нѣщо! Голѣма глупостъ! Свършили сж ся благодѣянія-та въ други начинъ, нѣ трѣгналъ да троши пары-ты си за такыва излишни работи, кои-то освѣтъ дѣто ще бждѣтъ безполѣзны, нѣ и вредъ можѣтъ да принесжтъ!

Да земе да поддържж нѣколко училища съ тѣхъ пары; да земе да проводи нѣколко българчета на наукъ, или други такыва благодѣянія да направи, го е предъ нѣгови-ты очі неприятно и небогоугодно. Я гледайте благородіе! Я гледайте родолюбіе и жертвуваніе!

Такыва родолюбци, за жалостъ, има много между наши-ты Бълари, кои-то си давжтъ парицы-ты за вѣтъръ-тъ, кѣ-то мислятъ, чи Богъ знае, каквы благодѣянія струватъ. Тѣжко ти, мила Българіе, при такыва родолюбивы сынове!

Шюмненци-ти едно време бѣхъ устроили Гимназіжъ въ градъ-тъ си, коя-то не можъ да знажъ каква е била нѣ и тѣ за дълго време не трае. Причината на развалъ-тъ й, то е знаило, чи е было несъгласіе-то между граждани-ты, зашто-то, подъ крыло-то на Милостивѣйшій-тъ ни царъ, нищо друго нѣмаме, слава Богу, да ни припнствува въ такыва и въ подобны работи. Сичко дѣто теглимъ, теглимъ го отъ нашето несъгласіе. Сега не знажъ добръ какъ сж Г-ство имъ, Шюмненци-ти, нѣ както слушамъ, тѣ трѣбва да иматъ намѣреніе да отворжтъ нѣкое чудно заведеніе, кѣто чакатъ учители отъ чешко чиякъ! Чудни Българетини сж и тѣзи Шюмненци-ти!

Врачени-ти и тѣ сж жъ зацапали. Тѣ, както ся види, трѣбва да имѣтъ много пары, нѣ не знажтъ какъ да ги трошѣтъ и за какво; зашто-то до сега отъ толкова години не можѣхъ да си намерѣтъ по угодж-тъ учитель, докъ сега едва го докопахъ. Сега, въ време-то на днешній-тъ имъ учитель Г. С. ако ся просвѣтжтъ Врачени-ти, ще ся просвѣтжтъ! хранете, Г-да, шарлатаны, ако искате да цвѣнете-давайте си парицы-ты за вѣтъръ-тъ.

Тѣй сжщо и много други градове, държжтъ и хранжжтъ шарлатани въ градъ-тъ си, кѣто имъ давѣтъ цѣнжъ, коя-то може да ги купи съ сички-ты имъ парцалы, и ги поставили за главни учители! И се си имѣтъ по нѣкои покровители, кои-то ги защищаватъ; оногова оня цѣнилъ, похвалява, го и работата ся върши! Се сми си въ нешко-во-то бърдо, казва една Ловчанска

пословица.

Трошимъ си паричи-ты, губимъ злато-то време на дѣца-та си, правимъ училища, издържваме учители, кога най-послѣ, като успѣхъ? — успѣхъ-тъ задъ врага-та; дѣца-та ни пакъ дѣца, какъто сѣ си бѣше — научили сме ги да пишнатъ немалко и да прочитатъ, безъ да разбиратъ какво. Но-нататѣкъ нищо. Ако иска нѣкой да продължи науката, трѣбва да иде въ Парижъ, Москвѣ, Одесса, Киевъ, Виѣнъ, Прага и не знамъ дѣ. Изъ колко вредително и за укаиваніе е това наше странствуваніе по науки, отъ друга страна имаме по голѣмъ вредъ, кой-то надминува ползата, и въ посѣва голѣми раздоры между учени-ты ни въ книжовностъ-та, освѣтъ други-ты злини, кои-то отъ това произхождатъ. кой-то иде въ Парижъ да се учи, тои си доди цѣль французинъ надхванъ съ французски духъ; кой то иде въ Москвѣ, Одесса, Киевъ или дѣ му драго въ Россіи, дохожда си съ върху русинъ, още и по жестоки и отъ самы-ты русски благородници. Тѣ сѣщо и отъ други-ты мѣста. Такава учени Българи, кѣто додѣтъ тука, какъ ли полза не принесатъ на отечеството си? — Истина отъ единъ страна голѣмъ полза приносѣтъ, това не можѣ да откажѣ, въ отъ другъ страна?...

— Азъ съмъ слушалъ съ уши-ты си нѣкой руски въспитаници да говорятъ, чи Български народъ не е сѣществува въ нѣкогы си, и чи Българска-та исторія била само едно мечтаніе, а друго нищо!! На такъвъ човѣкъ какво да му се говори.

Такава кѣто се залавятъ за учительство то не е ли явно, чи нѣговъ-тъ ученикъ ще да хване да мисли криво?

Отъ другъ страна пакъ тукашните наши въспитаници, научили колко да прочитатъ станали учители още и главни, безъ да знае какво работи, гледатъ само за интересъ-тъ си, а по нѣдѣло нищо. Азъ съмъ виждалъ много такъва учители, кои-то, понеже видѣтъ, чи ако поприсѣгне ученикъ-тъ имъ до по горни науки, ще познае шарлатанство-то имъ и ще останатъ посрамени, покрай това можѣтъ и хлѣбъ-тъ си да изгубятъ, да подструватъ по ягкы-ты си ученици да избѣжатъ изъ училище-то и да идѣтъ на западъ, кѣто ги убѣждаватъ, чи имъ е доста толко ва наука! На акт не можѣтъ тѣ да убѣдятъ тѣ се обръщатъ къмъ бащи-ты имъ; кои-то, готови, тоя чия сѣ изваждатъ дѣца-та и ги даватъ на западъ.

Дума-та ми е, чи учители-ты ни работи много злѣ отиватъ. Кѣто е тѣ Българи, кѣто има толкова причини, кои то принасятъ на развитіе-то ни дали нема начинъ съ кои-то да се посрѣтне туй зло и да се обрне на добро? Дали не можѣме нѣ да наредимъ тѣзи работи на единъ редъ, кои-го да приноси истински полза на народъ-тъ ни? Това не е мѣчно, мислѣмъ, това да се нареди на единъ редъ не е тѣжка работа, само трѣбва сѣгласіе! Сѣгласіе и твърдо постоянство, кое-то сичко може да извърши на свѣтъ-тъ!

Българи! за да се потыче това зло кое-то пренятствува на развитіе-то ни, нужно е и трѣбва неизбѣжно да се построи едно централно училище въ Българіи, кое-то да е въ състояніе да въспитава ученици такъва, кои-то да можѣтъ да принесѣтъ истински полза на отечество-то си. Защо-то тѣ кѣто се въспитава въ своето отечество нема да приличатъ на оня, кои-то си

учатъ въ странето. Тѣ нема да бѣдатъ наосени съ тождъ духъ съ кои-го да разпачиватъ още младежи-ты, кои-то при тѣхъ мѣтъ. Такова едно училище е нѣмъ-тѣ сѣсѣніе, Българи, нѣ какво училище трѣбва да бѣде то? — Не такова, какъ-то сѣ по много-то училища по Бѣлгари, нѣ съвѣтъмъ дру-согачъ трѣбва да бѣде то; да се основе тѣй, щото да може дълго време да работи въ полза на сечество-то ни.

(сѣдѣва)

Прочитати въ вѣстника-тъ

Прѣди нѣколко лѣти нѣй прикзвахъ, чи по мислѣтъ на нѣкоподомовни наши съотечественици, кои то знаватъ по дълбоко вуждѣтъ отъ образовіе-то е на пѣтъ да сѣ основе въ Цариградъ една книжовна дружина, кои то да сѣрижи по единъ опрѣдѣленъ начинъ за рафостраніе-то му помежду нашѣтъ народъ. Нѣй сѣи щастливи сега, чи можѣтъ да прѣдложатъ на вниманіе то на читателитѣ си и самѣтъ уставъ, по който ще работи тая дружина и кой то, разисканъ и одобренъ въ нѣколко сѣданія на сѣбраніе-то, кѣто се състави за тѣ цѣль, ще се подложи, сѣдѣ нѣкой дѣтъ, нѣфарското Правителство наседно съ едно проше, за да се потвърди и да се даде високозла за основаніе на дружината.

Кореспонденция на Българска-та Пчела.

Гюргево? Септември

Г-не редакторе.

Прочетохъ съ иманіе на Вашия-тъ листъ подъ брой 5. единъ протестъ отъ нѣколко подни на Русенско-то общество, съ кого-то нападатъ на пѣтници въ опровергавъ сичко да е лажа; отъ друга страна очитахъ и останало-то изложение пѣтничкѣтъ въ сѣщия тѣ брой що нѣе въшестено, виждамъ чи излага нѣко-то преклоченіе го чко както се е мѣло; припудихъ да зема страна на пѣтничкѣтъ, кой-то е сторилъ за брото на своята народностъ, и нѣгаз Русенско общество да ми кажи, а е лажа? привикнованіе-то на 2-мачорбаджин отъ пѣгово Пр. Ехтемъ Па и имъ се зара-на съ сокой начинъ бѣла да намѣрѣтъ кѣща на Владата Сенеціа, да му целуватъ рѣкѣтъ да го заведатъ да мужи въ цѣрква; а е лажа? чи прѣсѣрѣнцы те на Вѣката небѣха раданъ гласъ, чи Бѣри-те ще се на-млетъ да препознафенерѣцѣтъ за Пѣспиръ; ако е лажа и народа-тъ же-ни, дѣца, мажѣ нѣмъ сѣбранни прѣ-дѣ метохатъ, и нѣмъ сѣ предложѣ отъ единъ чорбаджѣа дѣто препознаетъ, а народатъ извикна егласно нещѣмъ го; ако е лажа? чи нѣу намѣриха кѣ-ща, на кой-то го едохъ и му целу-ваха мѣсната рѣй ако е лажа? чи не е искалъ Сине метохатъ и ежилъ за животатъ си. Тѣ сички ако сѣ то-чно тѣй, безправдапада Русенско-то общество на нѣкатъ, защо едно общество неопжѣденно отъ сички-те граждани не мога да се нарече общество, нѣто Царѣтъ: гражданны-ге бѣха длѣжни да дѣтъ сѣон-те пра-вдини, кои очекватъ толко години да имъ се дадатъ въ Ч. Пр. а потѣ-иканни отъ Патріа та и фенерски Езуити калугери.

Оставамъ сега читателитѣ що сѣ прочели протестатъ изложение-то на пѣтничкѣтъ да дадаправото кому-то надлежава.

Б Българче.

Шюменско 29 Септември 1864.

Азъ съмъ отъ село-то М..... Не казвамъ нѣмъ-то на село-то си; зашто-го кои-то мѣ сѣрѣннѣтъ ще кажѣтъ: нѣ ги сѣи единъ отъ кореспондентѣ-тъ на Бѣл. Пчелѣ, кой-то (благодареніе на Г-на Маринѣа Бѣли) брѣмѣа и по нѣ-ни-тъ села, и токо прави въ-жъ-жѣ окодо ушитѣ на нашѣтъ хора и ги съ-бужда, като отъ сѣтъ, да помислятъ и тѣ че трѣбвало учение-то.

Нашѣ-тъ селени като угадихъ, че има отъ Г-на Маринѣа Бѣли по единъ вѣстникъ даръ и по 10 жѣлѣчки на го-динѣ-тъ за помощъ на училища-та нѣмъ, токо сѣ удумватъ за училища-та че не были насконѣени кавѣтъ сѣ дай Боже здравіе, на лѣто да ги посѣкѣтъ и попрѣправятъ що-го-дѣ.

Сега нѣе да речѣмъ прочитаемъ кѣ-кѣ недѣлѣ Българскѣ-тъ Пчелѣ; На всѣкы мѣсяцъ приѣмамы и Духовни Книжѣкы, и посадамы напѣтъ сѣ нанѣ дѣда Пона да попрочетѣмъ тукъ тамъ, нѣ май не му сѣ арѣсѣва, дѣто Духовни-тъ Книжѣкы по чѣквали поповѣ-тъ, амѣ какво шесторитъ и на това ше обрѣжѣтъ, както и на друго и нѣмъ да ги боли нѣдѣтъ; нѣ тѣи малко угадѣтъ на сѣрдѣе сѣи такава чѣканіе; то е задѣбѣ-ляло и хванало бѣрѣвица, та и сѣ чѣкѣ да го удришъ не зема.

Нашѣ-тъ поповѣ да речѣмъ прѣсти и неучени, кои-то отѣмѣмъ—кѣдѣ сѣ сѣ упѣнали, колко-то да поотчитатъ на хлѣба, да крыщаватъ, да опяватъ и да вѣнчаватъ булки, и едѣа сега земаѣтъ такава книжѣ въ рѣцѣ сѣ; ами гражда-нскы-тъ кои-то сѣи ужъ тѣкѣтъ за по-учени и на кои-то нашѣ-тъ сѣлскы по-повѣ сѣ сѣраятъ и ги чѣтѣтъ много по-горни отъ себе сѣ, като висѣтъ сякога надъ книжѣ-тъ, трѣбва варѣ тѣи да да-ватъ ухѣ и да сѣ радѣтъ, дѣто сѣмъ сѣи словили сега да имамы такъва по-учителны книжѣкы, напротивъ тѣи повѣче мѣмѣтъ.

Завчера отподохъ на Шюменъ за да сѣ научѣмъ когы ше вѣлземъ у лѣзѣ-та на гроздобѣръ. Като замишувахъ край единъ дюгенъ на-ти двама поповѣ, единъ съ цѣгарѣ въ рѣка други изѣ-дѣлъ табакѣра и, вѣрѣ карарѣ, дѣрпа емѣ и дѣрпка въ дѣсѣа сѣи пары. Не ги познавамъ що сѣ за поповѣ, нѣ сто-римы сѣи единъ да вѣше старѣчѣкъ съ сѣлѣ бѣрдѣ, а другѣй по-младѣ съ чер-нѣ бѣрдѣчѣкъ. Азъ сѣи позѣпѣхъ отда-чѣ и зачѣхъ да дѣмѣтъ нѣщо: Духовны Книжѣкы, Духовны Книжѣкы. Поуслушѣхъ сѣ, а то было мѣмѣраніе за-тъя книжѣкы; едина-тъ отъ тѣхъ рѣче: „Такава недостѣйни хѣра, зѣли да сѣ-дѣтъ поповѣ тѣ—„хе! продѣума другѣй, тѣ да падѣтъ въ рѣцѣ-тъ на отсѣ-шныя Д. Ивана, живи ги изгарѣ въ ро-госѣкъ“,—Азъ сѣи отѣмѣхъ и рекохъ на ума сѣ: и нѣе прѣсти, амѣ имѣло и отъ насъ по прѣсти. Послѣ приказѣхъ на одного познайника кой-то познаѣлъ добѣрѣ що были за стоки тѣи двама по-повѣ, а тои ми каза: що ги не пыга, тѣи достѣйни сѣи да изѣврѣшатъ сѣ-тъ тайнства и да служѣтъ лигургѣмъ? Да чѣеши тѣхѣно-то чѣтѣмъ въ цѣркѣ, та да сѣи земѣшь калѣпа въ рѣкѣ и да бѣгашъ далѣчъ; тои ми приказѣа и друго, нѣ азъ дѣмамъ: не обѣмѣй зѣмѣтъ да не възнепѣвѣдѣтъ тебе, обѣмѣй прѣмѣждѣа и възлюбѣтъ сѣи (Соломон. прич гд. 9).

Прочитати въ Сѣвѣтѣника:

—Сѣи жѣлѣсть изѣвѣщаѣмъ наданіе-то (омѣхлѣзѣваніе) на дѣтъ Български тър-говски кѣщи, отъ кои то едѣната е въ Вѣнна подъ назѣваніе: Райловъ и Кошъ, а другѣта въ Цариградъ подъ нѣмъ: Стѣ-чѣ Арѣудѣвъ и сѣмѣ.

Прочитати въ Турѣи:

—Кѣзѣватъ чи чѣрѣадѣитѣ сѣи запѣма-вали тѣзи нѣдѣлѣ за положеніе-то на въ-прѣсѣтъ и редакѣята на Сѣвѣтѣникѣтъ. Кѣто сѣи научѣмъ подрѣбно върху какѣи точки сѣи сѣи занимаѣли, нѣе ше изѣвѣ-стѣмъ на нашѣте читатѣли.

—Спорѣдъ новѣшитѣ кои то прѣѣхѣи отъ Македонѣа, етерѣята на пѣселѣ низѣмѣтъ зѣмѣла отъ дѣтъ на дѣтъ по голѣми сѣ-размѣрки по тѣзи страни.

—Тѣзи нѣдѣлѣ прѣѣхѣи едина корѣспѣн-денѣя отъ Бургѣсъ кои то ни описѣва сѣираніе-то на едно чѣсло пѣтници изъ Цариградъ въ околѣститѣ на Карѣновѣтъ.

Вѣчера прѣѣхѣи едина брошѣра подъ заглаѣе: Нарѣдно (sic) напѣмѣнованіе кѣмъ вѣстѣникѣ-тъ „Турѣи“ и „Бѣ-лгарска Пчѣла“, отъ единъ Гѣссѣарѣвски Българинъ. Болградъ, 14 сѣптемѣрѣа, 1864.

Цѣль-гѣ на тѣа брошѣра, какъ-то и самѣа-тъ ѣи безѣмѣненъ сѣицишѣтель ни го изѣвѣстѣва, е да докаже и да-пѣясѣи сѣкѣзѣвичѣство-то, орѣакѣилѣ-ка-тъ, — трактѣта-тъ трѣѣвашѣ да ка-же — „на бѣранскѣа-тъ листъ сѣи другѣ единъ листъ кой сѣи издаѣа въ Санъ-Бѣнедѣто подъ назѣваніе Турѣи.“

Кѣто въ дѣнѣшѣа-тъ брой не можѣмъ ни то да обѣнарѣдвамы тѣа брошѣра, ни-то да говорѣмъ за неѣ, то остаѣа то-ѣа да сѣи направи за въ идѣщѣа-тъ брой.

ТЪРГОВСКИ БУЛѢТИНЪ

Тържѣище въ Браиѣла 28 Сѣптемѣрѣа.

Тържѣищѣо ни не само че не ѣе ни най малѣкъ пораѣстѣкъ примѣнѣвъ по на-прѣтивъ цѣны-тъ на сичѣкѣтъ въѣбѣщи хра-ны сѣи приѣлонѣиха въ уѣадѣкъ прѣиму-щѣсѣвенно же жѣгѣта, копто, при всѣ-чѣкѣто голѣмо и дѣѣтѣлно товарѣніе що сѣи дѣѣствуѣа дѣсѣтъ не сѣи плащѣтъ о-сѣвѣтъ на цѣны отъ 120 до 175-180. кило то за най изѣрѣдѣностъ сѣхѣтъ и таѣ-кѣстѣ кѣчѣства.

Причинѣта на това спѣданіе въ цѣны-тъ е отъ едѣа страна засѣкѣнуѣаніе-то на наѣвоѣе на корѣбѣлѣтъ въ расѣпо-ложеніе а отъ другѣа, зашто много то хранѣи що сѣизѣтъ сѣи повѣчѣто ѣлажѣи и върхъ сичѣко това и въ Еѣвроѣа всѣи на спѣданіе глѣдѣтъ цѣны-тъ.

Ячѣмѣицѣи сѣлѣдѣватъ да сѣизѣтъ въ до-ѣвоѣтъ и сѣи продаѣватъ 50 до 60 и 65 гр. кило то най добѣрѣтъ. мѣсѣирѣтъ въ пѣтѣрѣсѣніе имѣнѣитѣлѣнѣтъ имъ цѣны сѣи отъ 110 до 115.

Фѣсуѣлѣта отъ 42 до 48 гр. о/о оѣкы.

ромѣно-Българска тѣа
Книгѣопѣчатѣница.